

Ragnar Lassinantti, Zolo Östlund, Matti Mäkinen, Rune Ångström, Börje Hörnlund

Jag anställdes i industridepartementet i september 1970. Det första uppdraget jag fick bara någon vecka efter att jag börjat var en bagatell, en utredning om var någonstans i Norrland ett så kallat industriellt utvecklingscentrum (IUC) skulle placeras. Med det var en bagatell med viss politisk sprängkraft och jag reste under några månader hösten 1970 runt i Norrland och träffade ett antal personligheter utöver det vanliga. Så här beskriver jag dem i boken (sid 141).

”IUC-uppdraget var, kort sagt, mitt elddop i politikens tjänstemannavärld. Det gav mersmak, det passade mig utmärkt av flera skäl. Jag var intresserad av sakfrågan. Jag tyckte om det politiska spelet även om jag bara begrep delar av det. Och framförallt gillade jag de människor jag mötte. Det var personligheter, ett snäpp mer spännande än de jag hade träffat på under åren i Sundsvallsbanken. Jag bär fortfarande med mig minnen från sittningar med Ragnar Lassinantti, landshövdingen i Norrbotten, som på sin sjungande finlandssvenska berättade om hur han såg på saker och ting. Men också med Matti Mäkinen, Norrlandsfondens drivande VD, en person som jag kom att gilla, och som var klok nog att inte ta strid för Luleå i IUC-lokaliseringen, med Zolo Östlund, kommundirektören i Skellefteå som senare blev bara Zolo med Skellefteåborna när han som ordförande tog Skellefteå till SM-guld i ishockey och med Rune Ångström, folkpartisten från Lycksele, då landstingsråd i Västerbotten, senare riksdagsman och ”idrottsminister”. Jag kommer också ihåg en middag i Umeå med Börje Hörnlund, också han landstingsråd, efteråt mest känd som arbetsmarknadsminister och för att han 2010 lämnade sitt parti, centern, i protest mot den politik som partiledningen drev. Det är klart att sådana personer sätter avtryck.”